

Самокосовъ. О, не! Нека почна да издавамъ картинитѣ си и да си устроя една изложба — ще видите тогава. Азъ сега кипя отъ идеи. И за това гледамъ на Налетова. . .

Гьолевъ. Но Стариновъ е талантливъ.

Самокосовъ. Вѣтъръ! Ако не е Разпопова, която прѣска луди пари пѣдире му — лула тютюнъ не би сторилъ.

Гьолевъ. Не съмъ съгласенъ.

Самокосовъ. Сигуръ, защото си закачилъ отъ вечеритѣ имъ.

Гьолевъ. Че какво, Разпопова е една мецинатка!

Самокосовъ. И сигуръ пише глупави стихове, и иска да мине за поетеса.

Гьолевъ. Тя ми е чела нѣкои... и прави да ти кажа...

Самокосовъ. Сигуръ, ще ѝ напишешъ предговоръ.

Гьолевъ. Защо не! Че тя пише десетъ пѣти по сръчно отъ тази прехвалена Аняргабъ, къмъ която всички сте широкопрѣсти.

Самокосовъ. Дяволъ да ви вземе! Всички сте заприличали на песове. Фуста ли е — талантъ е!

Гьолевъ. Много си строгъ. Бихъ казалъ циникъ.

Самокосовъ. Щомъ заслужавате.

Гьолевъ. Обиждай! Но знай, че немога да ти се скарамъ.

Самокосовъ. Защото не работя акварели. Инѣкъ не би ме търпялъ ни часъ.

Гьолевъ. Може би си правъ.